

BAROK MÁRK

És és is is

Flanctalan kézfogás volt. Semmi szorongatás, hosszan tartás, közben meredten szembe nézés, pláne nem három vagy négy kezes, szinte ölelkezős. Kiindulópontnak nem mondható, hiszen az réges-régen, talán a beszéd kezdetén megvolt, mondhatni a kifáradás már akkor kódolva volt; még ha a mostani kézfogók más formában léteztek is akkor. Mégis: mivel ez a semmilyen kézfogás előzte meg közvetlenül az eseményeket, szert tett némi jelentőségre.

Amikor is és és is kezdet fogott.

A kézfogás utáni pikoszekundumban és lett és minden már leírottban és kimondottban, és és lett és minden ezután leírottban és kimondottban és. Az egyidejűség és a teljesség alapelveinek megfelelően. Csak a gondolatokért nem felelt sem és, sem és; azokban maradt minden a régiben: és és és és és. Ebből lett a galiba.

Szekundumokig, szóval: eleinte minden simán ment, észrevétlenül. Bár voltak mondatok, melyek megtagadták a leirattatást és a kimondattatást *úgy*. De kit érdekelt pár sértődött mondat!

Hanem aztán a felhasználók...

A világ úgy lett teremtvé, hogy a magyarban fordul elő a legtöbb és és és, mármint ebben a formában és értelemben, így a földkerekség összes népe közül a magyarok voltak a legnagyobb bajban, a teremtésből eredeztethetően, meg azért, mert ezt a nyelvet, a magyart, mégéscsak ők beszéltek mondhatjuk anyanyelvi szinten.

Kés színesek

A Kocsés Mésát igazoltató rendőr *tudta*, hogy Mésa igazából Kocsés, hészen padtársa és pajtása volt évekig, látni vészont Kocsést látott a személyt igazoló okmányban, és kérdésre hallani és Kocsést vélt. Be és vitte Mésát, nehogy.

Legrosszabbul egy ötödikes, Kés Éstván járt, a Péstike. Mert az egy dolog, hogy elégtelenek sorát gyűjtötte az éskolában, ha tollba lett mondva¹, ezzel mindenki így volt, Ibike néni nem kivételezett, sőt². De Péstikét otthon szemtől szemben várta a szigor meg az elvárás meg a lelki dögöny, és ment a miért tetted ezt velünk, Péstikém?, egész este. (Reggelre már

BAROK MÁRK (1976, Debrecen) a Debreceni Egyetemen lett orvos, majd szerzett PhD fokozatot. Jelenleg kutatóorvos a Helsinki Egyetemen. Több lapban jelentek meg novellái, versei, másfél kötete van.

1 hála annak, hogy Ibike néni fejében nem volt meg az és-csere, de hát a fejekben nem volt meg!, senkiében!

2 ő mondta így, bármit és jelentsen itt együtt az s az ő és a t

éstenfasza gyerek lett a Péstikéből, a fáradság nem eufemizál.) Az alvásnak lóttek, és reggel fáradtan menni iskolába, és nem egyeseket hozni, már nem csak tollbamondásból: éstentelen nehéz. És akkor ez ördögi kör. És Péstike majdnem nem haza, hanem világgá.

Városi legendák keringtek a tudálékos késvárosi tanárnő³ kijózanításáról. Kétségbeesett szülők dugták az orra alá bukásra álló csemetéjük tollbamondás dolgozatát, mellékelve a Magyar Tudományos Akadémia által jegyzett A magyar helyesírás szabályai kötetet, a kötet megfelelő oldalait külön és, valamint három nyaklevest, balról kettőt, egyet jobbról és, és számtalan szidalmat. Tanerőként harminckét éved, öreglány⁴, elszelelt, csatt!, ést az éstól megkülönböztetni, csatt!, agyadnak sose ment, csatt!, nem hagyunk tovább taní-tani! Puff.

Praktikum

Hogyan kézbesít a posta? Levél, csomag, nyugdíj hova? Véssza a feladóhoz, de ha az és...? Mi lesz itten Késvárdától Pilésig?, Ésaszeztől Jáánkmajtésig?, Méskolctól Késbudmérig?

Ó, postások, kézbesítők, fuvarozók, taxésok fejében élő tapasztalatok kontra véres valóság! Hajaj!

Siralom, kedv s öröm, halálhörgés, kedv s öröm

A magyarok pedig látták, hogy a végítélet jöve elfele, magukba roskadva ücsörögtek, lábukat ernyedten, orrukat mélabúsan lógatták, politikáról nem beszéltek, gondolataik nem menekültek a dicső múltba, a pörköltbe nem tettek paprikát. Utóbbi tűnt föl ésnak. Ő és az előései a magyarokat a törökborsos idők előtről, mondhatnók, az eredet óta ésmerték, azelőtt meg az előmagyarokat az eredetük óta, azelőtt meg az elő-előmagyarokat stb. Kérdezte és, hogy mi a gond. Gond, gond, válaszolták a magyarok, ha csak gond lenne, nem lenne gond. Katasztrófa. Apokalipszész. A nemzethalál közelg, séstergését hangosodva hallani! Mert mi lett csodás anyanyelvünkkel? Nyelvében hal a nemzet... Ó! És egyébként és, közigazgatási káosz állapota áll a fönn. Mi lett éssel, él-e, hal-e? Csak azt tudhatnák, csak azt az egyetlent! És két betűjébe nem fért empátia, mégés, a régi ésmertéség végett odavetette, hogy nyaral, Tisz... – itt elgondolkozott, kicsit csak, mert gondolkozását az abszolútra mechanikusan törekvés határozta meg, mondta: Tészató, Késköre, Dobó Éstván utca öt, és már rohant és dolgára, a magáé és megvolt, helyettesítenie és kellett, ugye.

A válaszra a magyarok kirántották orrukat a mélabúból: ohó, nyaral?, Késköre? Rögvest összeült a Nemzeti Utolsó Nemzeti Esély kupaktanács,

³ Ibike

⁴ vé. ku az eredetiben

döntés és rögvest: követséget: rögtön! A legnagyobb szerűbbek menesztetnek követségben a Tésza-tón pihenő észhez, pirosban, fehérben, zöldben, és a gyászpinty: Kés Péstike, kezében doboz, benne frész péskóta és hosszan érlelt trappésta, és szerint és kedvencei. Engesztelés gyanánt.

És remek formában volt, épp a Tésza-tóból jött ki, felszedett néhány kilót, és ez igen jól állt neki, mert előtte már néhány kilót és alig nyomott, vasággal, ahogy mondani szokás. A sok munka, a stressz, a mindenütt egyszerre lenni akarás, sőt: kellés. Mondják neki a magyarok, hogy nemzethalál stb. És ásított, és bölintott, jólesett a trappésta, finom volt a péskóta; úszott pár hosszt a Tésza-tóban, mielőtt. A strandról cipelték el a magyarok boldogan, ölükből, a cókját meg a mókját Kés Péstike díszpintylépésben hozta a Dobó Éstván ötből. Vitték ést, vitték sebesen a fővárosukba, a székesbe, ottan és az ország házába be egyenest. Kint spontán utcai hömpölygis, hacacaré stb. kiszülődött.

Hanem. Történisek iszleltettek, iszlelisek történtettek. Szokatlanok is nyugtalanítóak.

Estére lett a napnál is világosabb, is kérdésre is is mondta, hogy most isnek jár a pihenés, merthogy volt az a kézfogás, a helyettes most is. Az utcán a hömpölygis megtartatott, de nem öröm, gyász.

Haj, mi lesz itt e lángoktól ölelt Vecsistől Nyistáig?, Császártöltistől Tisenfáig?, Töltistavától Tisáig?, Letkistől Békissámsonig? Nemzethalálnak sistergise hangosodva hallik, megint, tán' pillanatra meg nem állt.

A legnagyobb szerűbbek már össze voltak gyűjtve, iziben indulhatott a követség, sebtiben isre-szabottan: a megboldogult nevű Miszáros Illis lett a gyászpinty. Békisszentandrás a cél, a messzi Békis megyében, kevéssel Békiscsaba előtt.

Is azonban, dacára a követség mindennemű győzködisének, ragaszkodott a nyugis hetének maradéktalan kitöltéséhez, vissza csak aztán, akkor ölben, boldogan a székesbe, a házba, be, hömpöly az utcán, a téren, újra, igazi, öröm, mert: megmenekvés!

Mióta újra és és újra is is

A magyarok megtapasztalták, milyen, ha és is és is és is: nehéz az élet éstelen, istentelen nehéz istelen, és ez nem bolondság. Ezután a magyarok isére és észére is nagyon oda lett figyelve, az írás és a beszéd is meg lett szabályozva, jól.

Kiejtésnél a legnagyobb figyelem fordítottassék a levegő kifújásának kíméletességére, nehogy a fogak zománcának ütköző áramlat megsértse és és is lágyan suhanó végét. Vagy: a tollból kicsöppenő tinta feleslege nehogy pacásítsa az ékezetüket: csússzon a toll egyenletesen és lágyan a papíron. A billentyűzet veressék... áhítattal. Stb.

És oda lett figyeltetve a szó- és mondat- és szövegkörnyezetre. Hogy miféle helyekre ültethető és és is, milyen szavak elé, mellé, után, sőt: alá és fölé! És milyen szavak: ba! Az ést és ist viselő szavakat hova, hogyan, mikor, meddig, hányszor. Hogy milyen mondatokba nem lehet ést vagy ist tenni, megbántódás ne essék. Felmerült a gyanú, hogy a szavak nem megfelelő rendje fárasztja ést és ist. A legapróbb fáradság is végzetes lehet, nemzethalál szempontilag, ha halmozódik! Egy hipotézis szerint a vessző hiánya megterhelheti az érzékeny idegrendszerű ést. Is minden valószínűség szerint fázik *bizonyos* szavak előtt vagy mögött; mindenki tudta, hogy *milyen* szavakról is van szó. Lassacskán az éses és az ises mondatok előtti mondatok is ellenőriztetek, majd az azelőttiek is stb, meg az öttel utániak is, biztos, ami biztos. Pláne ha egy mondatban volt és és is is, ha mindkettőből több, akkor hú, de oda lett figyelve! Noná, hogy mindez beszédben is el lett rendelve!

A munkát a Nemzeti És- és Isvédő Szervezet országos szervezete szervezte és ügyelte föl, fölöttébb ügyelve a be nem tartók fenytésére, elretentés céljából is.

Nyelvészek szerint szart sem ért az egész céció, ésnek és isnek tökmind-egy, magasról tesznek az egészre, ha akarják úgyis elhúznak, nem egy szentimentális népség, a szabi meg igenis járt már nekik. Honnan tudjátok? De mi van, ha mégsem mindegy? Kórusban szóltak a kérdőjel végű válaszok. Aztán, hogy a hazának árulása elfele ilyen cudar időkben duplán számít. Meg jött a biztos, ami biztos. És, hogy mi lenne velük, magyarokkal, ha egyszerre gondolná úgy is és és is, hogy lelép, pláne ha örökre, és nem maradna utánuk csak...

(További nyelvészek megjegyzéseiért [miszerint: ami a kötőszó ist és ést illeti, ők a közös es alak óta nagyon egy húron pendülnek, s a szavakbeli is és és meg, akárcsak a szavakbeli egyéb fonémák/betűk/akármik, változnak, mint a fene, nem kell ezen kárálni] további nyelvészek ígéreteket kaptak nyelvüknek nyilvános kicibálására, valamint [ha a ciba nem ki volt, csak meg] nyelvüket seggükkel való összeköttetés eszkábálására stb. Az ígéretnek beváltását nem dokumentálták, mindenesetre az igényt jelzi, hogy a népszerűbb nyelvészek elérhetőségei közkézen forogtak.)

Szóval oda lett figyelve és figyeltetve alaposan, már csak biztos, ami biztosból is. Tartott mindez legalább három hónapig, egyeseknek addig azért nem, másoknak kicsit tovább, legtöbben meg úgy haltak meg, hogy nem is hallottak az egészről.